

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

IL A FIDEL MULTIVERS

**TEAMCOMPAS
EN CATALÀ**

Estrella Polar

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

I LA FI DEL MULTIVERS

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Compas y el fin del Multiverso*

© Mikecrack, 2023

© El Trollino, 2023

© Timba VK, 2023

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2023

Edició i fixació del text: Iñaki Oliver, 2023

Il·lustracions de coberta i interior: © Third Guy Studio, 2023

Disseny de coberta: Planeta Arte & Diseño

Disseny d'interiors: María Pitironte

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2023

ISBN: 978-84-1389-687-8

Dipòsit legal: B. 18.394-2023

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraiem que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

ÍNDEX

Introducció. Fuga a la presó!, 8

- 1. Senyor carceller, hi ha un dinosaure a la meva cel·la!, 18**
- 2. La Lliga de Malvats, 36**
- 3. Qui s'amaga entre les ombres?, 52**
- 4. Un altre cop miniaturitzats!, 68**
- 5. El pla B, 84**
- 6. Efectes inesperats, 102**
- 7. Un aterratge accidentat, 122**
- 8. Paradoxes del Multivers, 138**
- 9. L'arribada de més enemics, 154**
- 10. La Lliga d'Herois contra la Lliga de Malvats, 172**
- 11. La mare de totes les batalles!, 190**
- 12. La gran transformació, 206**

Epíleg. Tot va bé si acaba bé, 224

1. SENYOR CARCELLER, HI HA UN DINOSAURE A LA MEVA CEL·LA!

—Com penseu que hem de viatjar fins a la presó d'Alcutrez? —va demanar el Mike als seus amics un cop van ser al carrer.

La pregunta, tot i que senzilla, no estava fora de lloc. La presó de màxima seguretat s'havia construït en una illa que es trobava enmig de l'oceà, a una distància considerable de qualsevol assentament humà.

—La manera més ràpida d'arribar-hi seria en avioneta o en helicòpter —va anunciar el Timba, pensatiu.

—Lamentablement, no tenim cap amic pilot —va precisar el Trolli.

Era cert. Amic amb aeroplà no en tenien; però amb vaixell, sí.

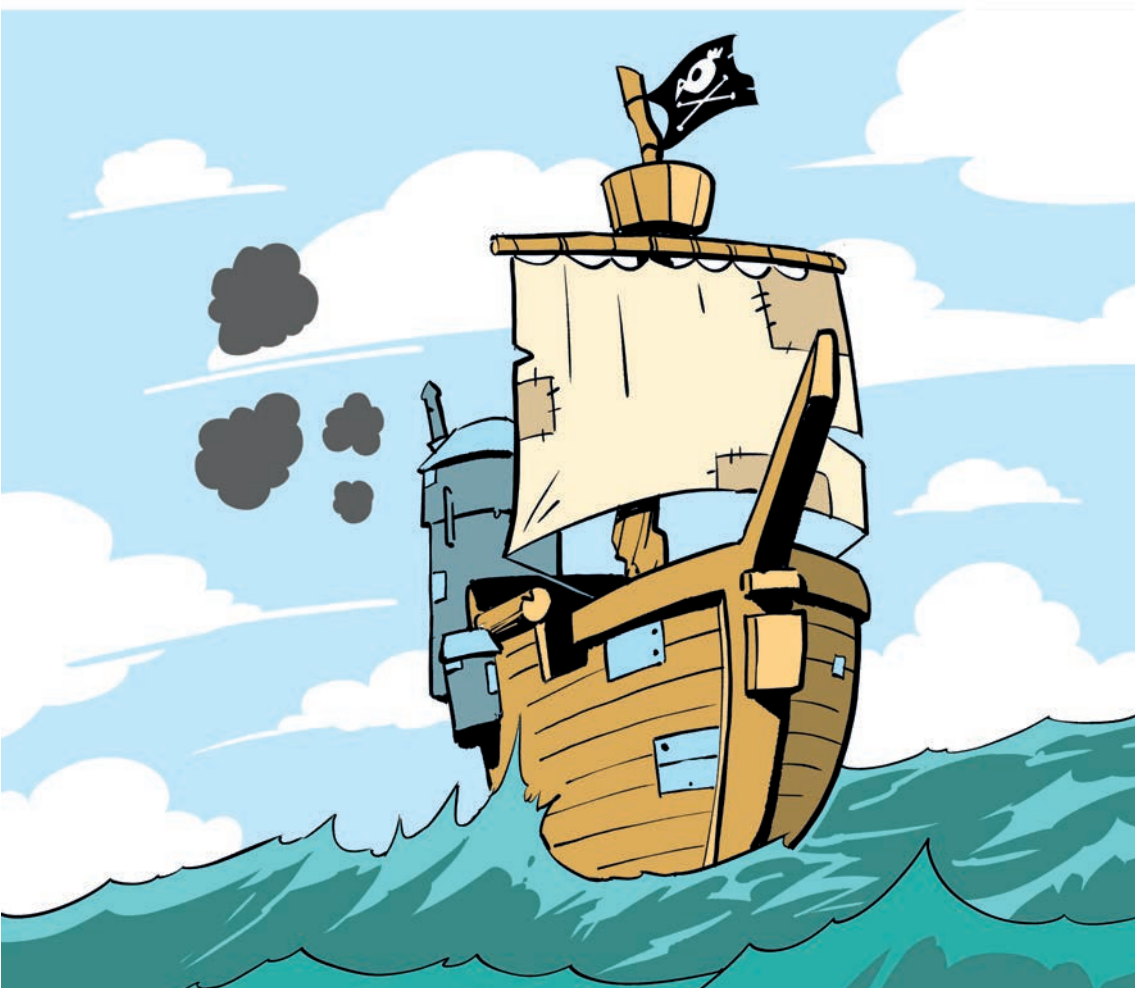
—Anem a veure el Rius —va suggerir el Mike amb entusiasme—. Segur que no li farà res deixar-nos *La ploma negra* un parell de dies.

Efectivament, l'amigable pollastre es va mostrar encantat de deixar-los el seu vaixell sempre que l'hi tornessin en bon estat.

—Tranquil —va dir el Timba amb ironia quan va ser davant de l'embarcació—. Molt pitjor no crec que te'l puguem tornar.

Certament, el vaixell es trobava en un estat deplorable. La pintura del buc estava escrostonada per la sal marina, i la fusta, plena d'esquerdes, però això no va desanimar els Compas, que ràpidament van llevar l'àncora.

—La veritat és que el nostre amic podria haver tret una mica la pols de l'embarcació abans de deixar-nos-la —va

murmurar el Trolli, passant un dit per sobre de la barana, quan el vaixell es va haver endinsat en alta mar.

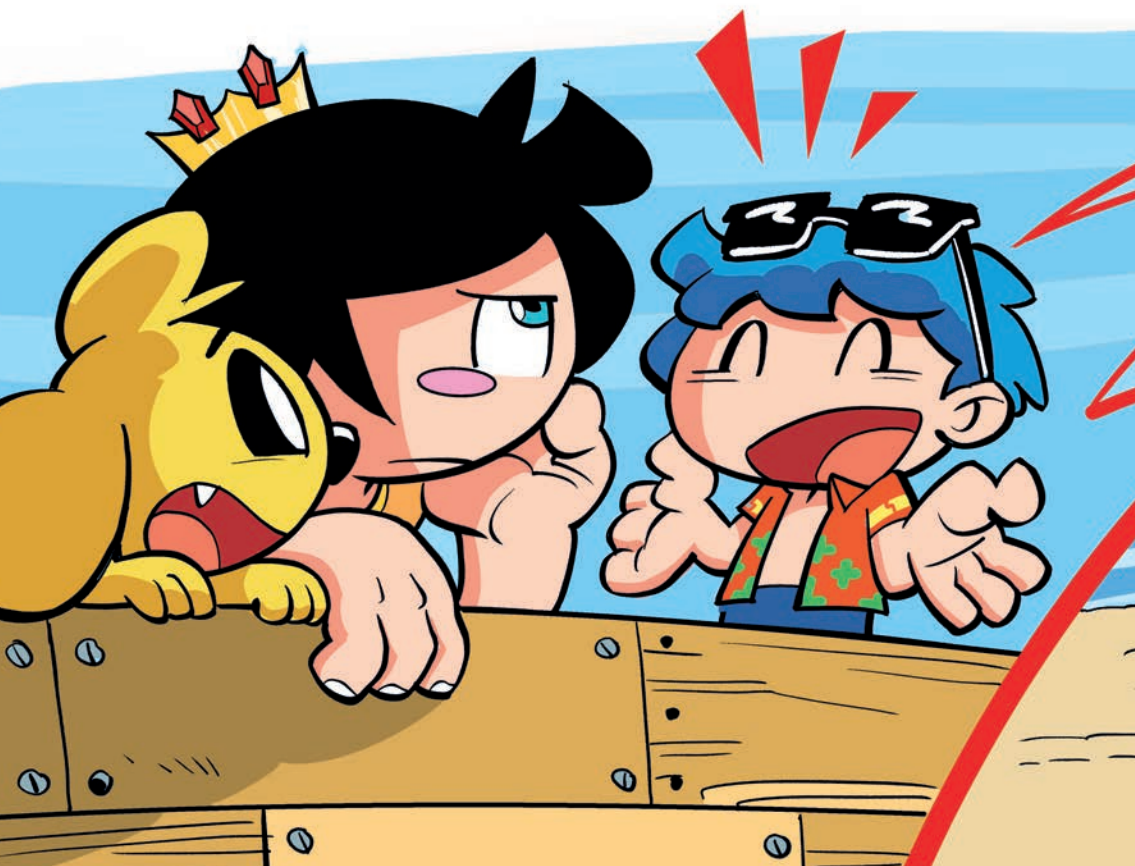
—Xxxt, calla —li va respondre el Mike, que rosegava un parell de musclos que creixien al pal major—. No siguis *avinogradet* i deixa de queixar-te, que al final faràs que se'm talli la digestió.

—Per a això es necessitaria aigua, no queixes —el va corregir el seu amo.

—Parlant d'aigua —va intervenir el Timba—. Conec un acudit molt bo sobre el tema.

—Doncs explica'l —li va demanar el Mike—. Crec que no hi ha cap moment més adequat que aquest.

—No, sisplau —va suplicar el Trolli—. És molt millor que callem i escoltem el soroll de les onades trencant contra el buc del vaixell.

Era evident que el Compa ho deia perquè no volia escoltar els terribles acudits del seu amic. Lamentablement, el seu pla no va funcionar i el Timba es va posar a explicar l'acudit amb el mateix entusiasme de sempre.

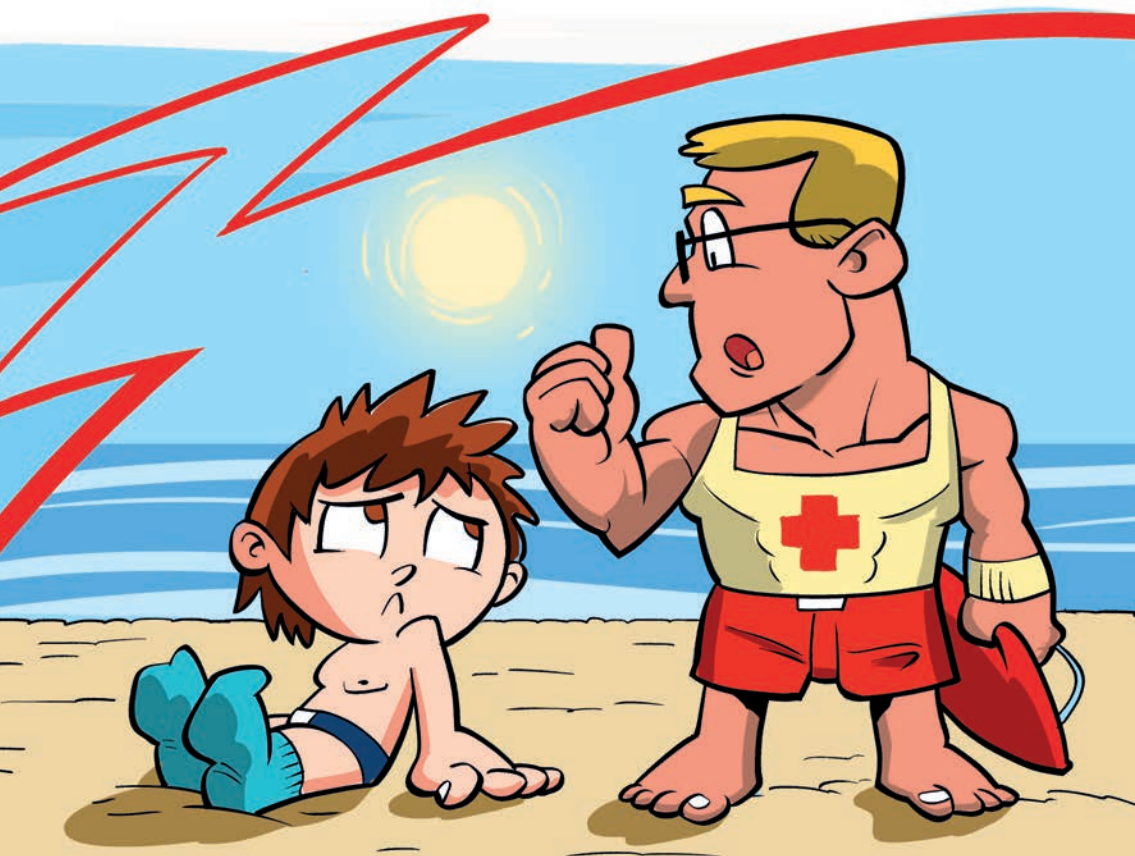
—Sabeu quin és el súmmum d'un socorrista? Que es digui Salvador.

—Ha, ha, ha! —va riure el Mike.

Al gos, l'acudit li va fer tanta gràcia que va començar a rodolar per terra mentre s'agafava la panxa.

D'aquesta manera, entre rialles, bromes i disbarats, van anar passant les hores. Per fi, quan el sol ja era al capdamunt del cel, els Compas van albirar en la llunyania la temible presó d'Alcutrez.

—Mireu, nois —va comentar el Trolli, traient el cap per la borda—. Crec que estem arribant.

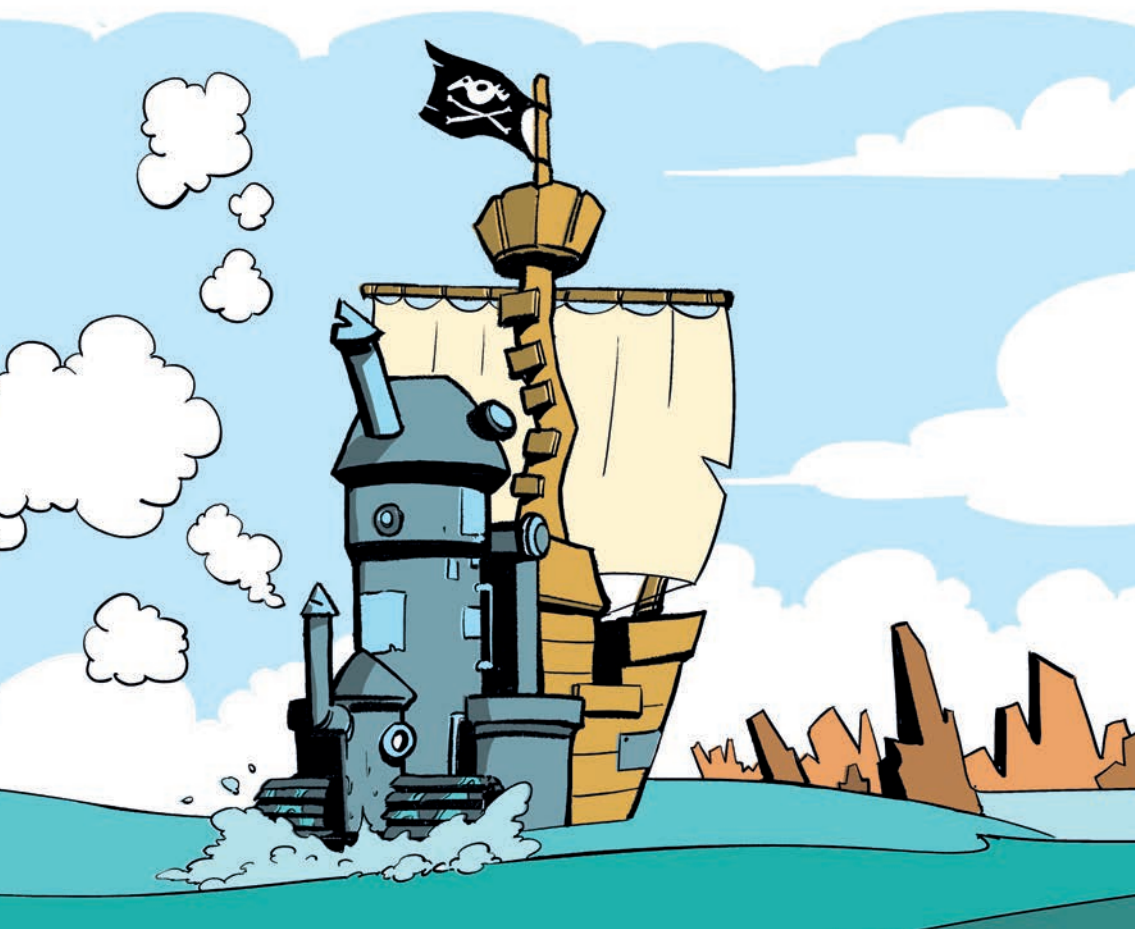
Després de donar una ullada a l'horitzó, el Mike no va poder evitar que una esgarrifança li recorregués el cos grogós i pelut.

—Caram. És encara més sinistra del que recordava.

La presó, construïda sobre un penyal punxegut, estava dissenyada perquè ningú en pogués fugir. Per això, fins i tot els pitjors delinqüents acabaven els seus dies entre aquelles parets.

—Si us soc sincer, a mi tampoc no em fa cap gràcia haver de tornar a aquest lloc —va reconèixer el Timba, empassant-se la saliva.

No era per a menys. L'experiència viscuda en aquella presó de màxima seguretat no havia sigut precisament agradable per a cap dels tres Compas.

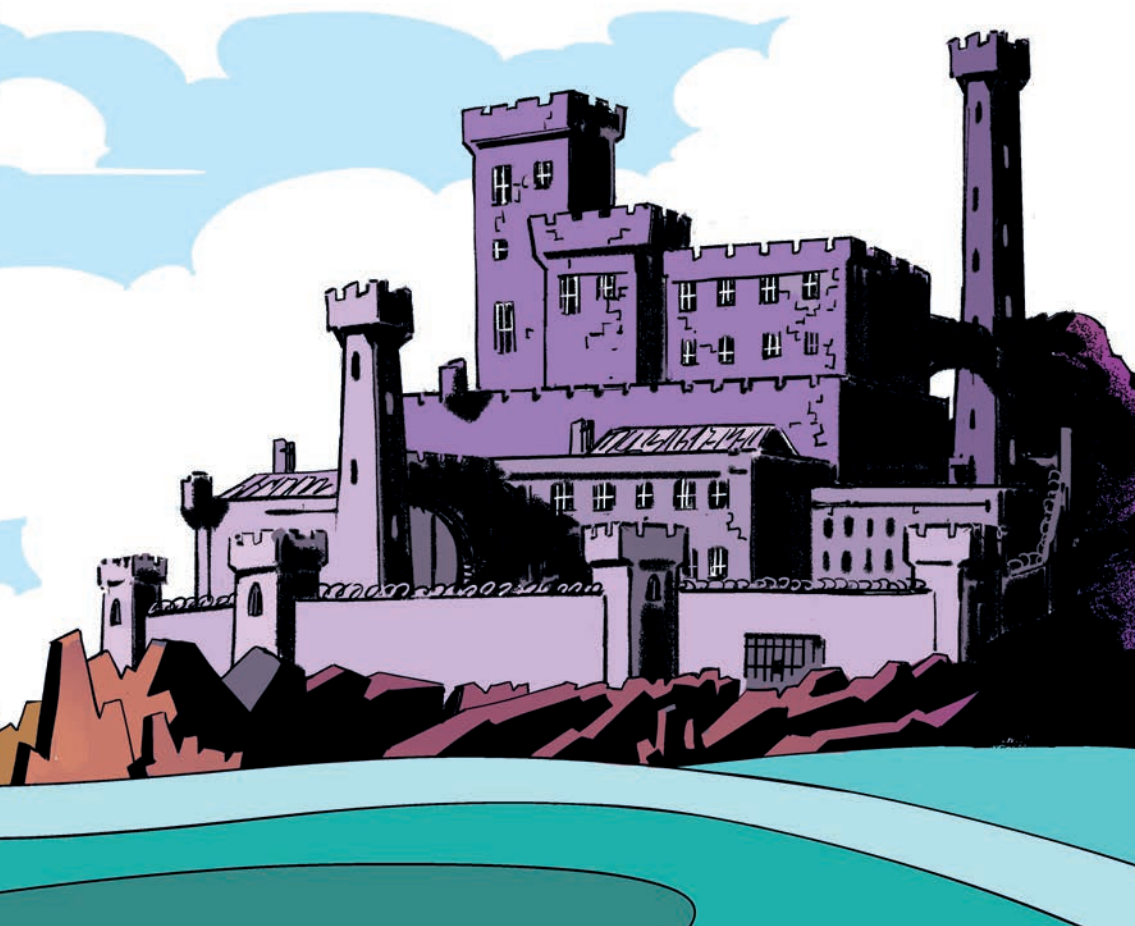

—Tranquil —va comentar el Trolli—. Pensa que aquesta vegada no venim en qualitat de presos, sinó d'investigadors.

Era cert, aquest cop la seva arribada es produïa en unes circumstàncies ben diferents. Feia dos anys, el Mike, el Timba i el Trolli havien hagut de passar un parell de setmanes entre aquells horribles murs a causa d'un judici manipulat i d'una acusació falsa, però ara hi anaven perquè volien ajudar la policia.

—Serà millor que ens afanyem —va comentar el Compa caní, mentre girava el timó i accelerava el vaixell—. Tinc moltes ganes de saber què ha passat.

Mentre els seus amics el guiaven, el gos va conduir *La ploma negra* a través de l'escull rocós. Després d'esquivar un

parell de relleixos punxeguts que hi havia enmig del mar, l'embarcació va arribar fins al vell moll fet de taulons relliscosos. Després de fixar el vaixell a un amarrador, els Compas van saltar a terra ferma i van avançar per la passarel·la, fent equilibris sobre els taulons podrits.

—Vigileu! —va recomanar el Trolli—. Un pas en fals i acabarem engolits per les onades.

Amb molta cautela, els tres amics van ascendir pel turó, seguint l'alt filat espinós, cap a l'entrada principal. A mesura que s'hi apropaven, el Timba va veure les enormes torres amb merlets que s'alçaven a cada extrem de la presó. Els seus murs estaven esquitxats per tots costats de cartells d'advertència: «Perill, camp de mines!», «Vigileu amb el gos», «Prohibit fugir. Els infractors seran empresonats deu anys més».

—Quins records més desagradables —va murmurar el Trolli, i va obrir la porta gran del presidi.

Encara no havien entrat a l'interior quan una olor nauseabunda va impregnar l'aire...

—Ecs! Quina pudor! —va comentar el Mike tapant-se el morro.

L'aroma era una barreja de pudor de peus, coliflor bullida i rata morta.

—Ai, sí —va reconèixer el Timba, a punt de desmaiar-se per la pestilència—. Ja no recordava aquest tuf.

—Doncs quina sort que tens —va comentar el Trolli mentre recorria el passadís que conduïa a les cel·les—. Jo el recordo com si hagués estat aquí... ahir.

El Compa gairebé no va poder acabar la frase. Al davant hi tenia un tiranosaure que mastegava una llitera com si fos un escuradents.

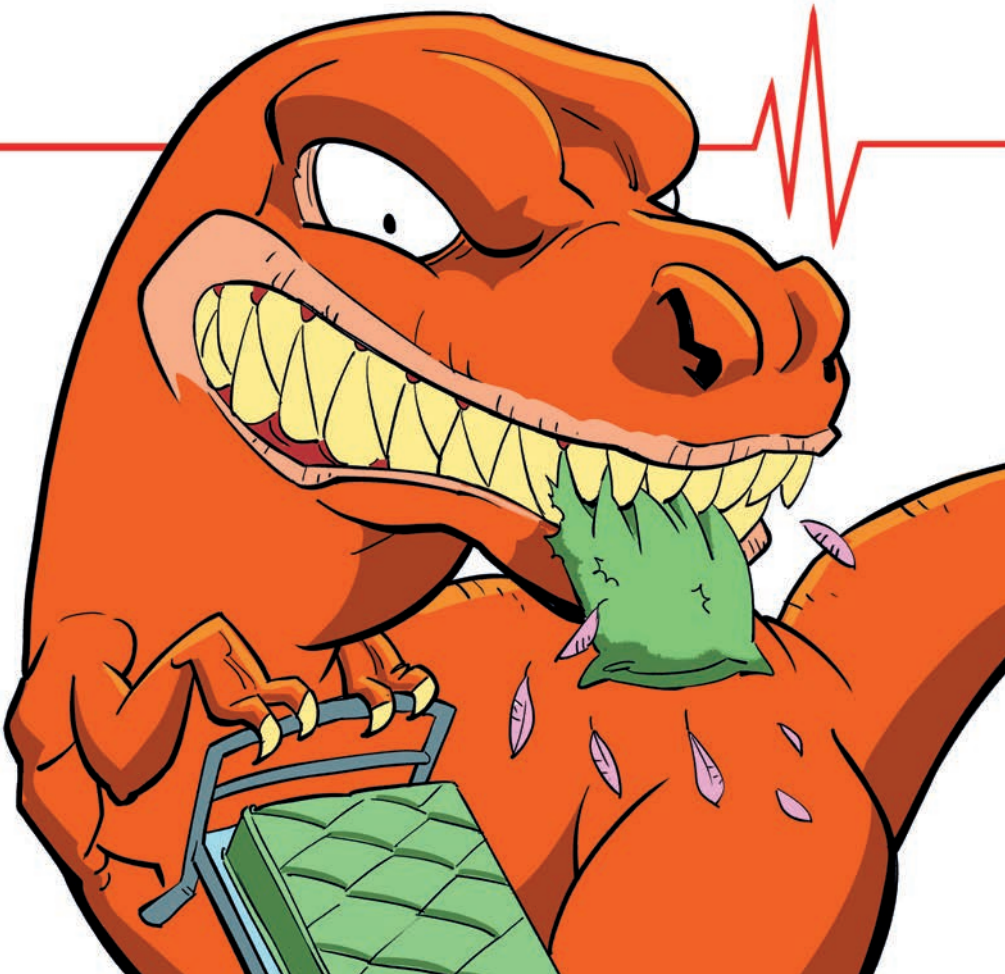
—Ostres, però si és el Rex! —va comentar el Mike—. Quina coincidència!

Quan va sentir el seu nom, l'enorme dinosaure va aixecar el cap i va somriure, mostrant les seves cinquanta-quatre dents lluents de la mida d'una barra de pa.

—Calma, bonic —va murmurar el Timba en veure que el gegantí rèptil s'apropava—. Tu continua jugant amb aquesta joguina que tenies a la boca. No era la nostra intenció molestar-te.

Tard. L'animal ja havia escopit el llit i es dirigia cap a ells amb la mateixa golafreteria amb què el Mike es llançaria a un pastís de xocolata.

—Correu! —va cridar el Trolli.

No ho va haver de repetir dues vegades. Els tres amics van avançar pels passadissos a tota velocitat.

—Cap on anem? —va preguntar el Mike, que anava al capdavant del grup.

—Al gimnàs de la presó! —va ordenar el Trolli.

—N'estàs segur? No sé si ara mateix em ve de gust fer flexions.

—Tu, tranquil —va dir el Timba, mentre corria a tota velocitat per la galeria coberta de taques d'humitat—. Segur que tu pots fer moltes més repeticions que el Rex. Que no has vist els braços tan petits que té?

—Deixeu de dir ximpleries! —els va renyar el Trolli, sense deixar de córrer—. Anem al gimnàs perquè allà ens serà molt més fàcil despistar-lo!

La idea era bona. El problema era que el Trolli no havia tingut en compte que la sala estava ocupada per quatre anquilosaures que s'havien posat a destrossar les parets amb les seves enormes cues de martell.

—Enrere! De pressa! —va ordenar el Timba—. Aquesta habitació està més plena que l'olla de lleties de la meva àvia!

A tota velocitat, els tres amics van girar cua i van avançar per un passadís escassament il·luminat. El Rex els va seguir sense endarrerir-se ni una mica.

—On anem ara? —va tornar a demanar el Timba, mentre girava en una cantonada.

—A la cuina! —li va respondre el Trolli, accelerant el pas.

—No és mala idea! —va reconèixer el Mike, i es va llepar els llavis—. Tant córrer m'ha obert la gana.

—Mike, deixa de pensar amb la panxa per una vegada i fes-ho amb aquest caparràs que tens! —el va renyar el Trolli,

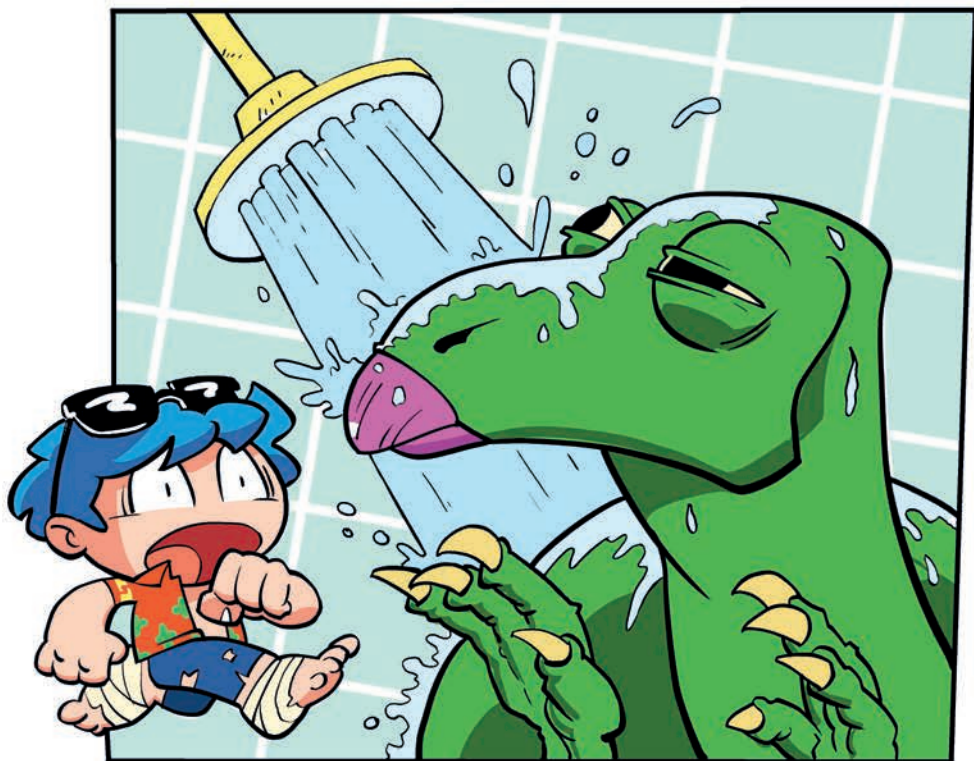
movent els peus tan de pressa com podia—. La idea és trobar alguna cosa que li puguem tirar al Rex mentre fugim!

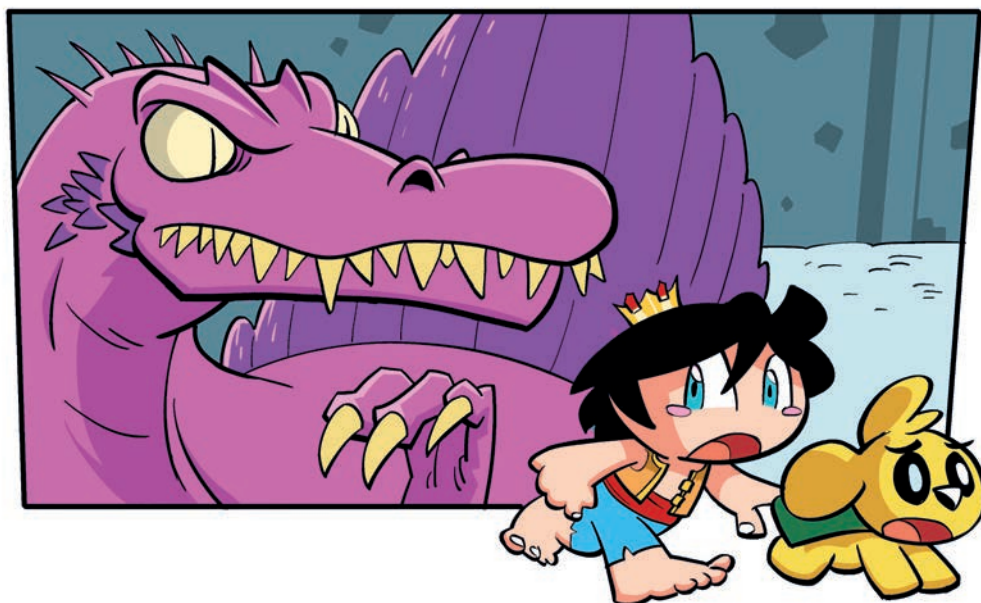
El pla del Compa, com gairebé sempre, no era dolent, però l'estança, un cop més, estava plena d'estegosaures que es cruspien els llagostins que hi havia a la nevera.

—I ara què fem? —va demanar el Timba en veure el pa que s'hi donava—. No crec que hi hagi cap habitació lliure de bèsties.

Era cert. Tota la presó estava plena d'animals prehistòrics: iguanodonts a les dutxes, espinosaures al pati, argentinosaires a l'aula de treball... La situació era realment complicada.

—Un moment! —va exclamar el Trolli de cop i volta—. Recordeu on era la càmera del temps?

—A la primera cel·la començant per l'entrada! —va contestar el Timba de manera immediata—. Per a aquestes coses sempre tinc «memòria fotogràfica».

En dir això, va picar l'ullet al Mike.

—Timba, deixa de fer jocs de paraules i ajuda'm a trobar el maleït aparell! —el va renyar el Trolli—. Si no, estem perduts!

Els tres amics es van girar i es van endinsar en l'únic túnel que encara no havien recorregut. Mentre avançaven per les que havien sigut les seves antigues habitacions, el Mike va haver de passar per sota de les potes d'un braquiosaure, el Timba va saltar un parell de deinonychus i el Trolli va esquivar un parasaurolophus. Malgrat tot, després de superar tots aquests inconvenients, els espantats Compas van aconseguir arribar fins a la cel·la que estaven buscant.

—Mireu! Allà! —va indicar el Trolli, assenyalant un objecte metàl·lic que treia el cap per sota de les mantes del llit—. És la càmera del temps!

Sense aturar-se a pensar ni un instant, el Timba s'hi va apropar corrent i va agafar l'aparell d'una manotada. Tot seguit, es va girar.

—Fes una foto! De pressa! —li va demanar el Mike.

El gos estava espantat. L'enorme tiranosaure se'ls acostava amb la boca ben oberta. De fet, ja només li quedaven un parell de passos per arribar fins a ells i engolir-los com si fossin dos filets quan un «clic» va sonar per tota l'estança. A l'acte, el dinosaure va desaparèixer, com si no hagués existit mai.

—Ben fet! —el va alabar el Trolli—. Ara fes el mateix amb tots els monstres que vegis!

Ràpidament, el Timba es va posar a recórrer la presó fent fotos com si fos un *paparazzi*. Al cap de cinc minuts, ja no quedava ni un sol rèptil en tot Alcutrez. Tots havien sigut enviats a la seva època gràcies a la màquina fotogràfica.

—Moltes gràcies, nois —va dir una veu darrere seu—. Si no arriba a ser per la vostra ajuda, aquest malson juràssic no s'hauria acabat mai.

Els tres amics van girar el cap i van veure que se'ls apropava la Llúcia, la policia, amb un somriure a la cara.

—Xxxx! Amaga això! —va murmurar el Trolli.

Ràpidament, el Timba es va afanyar a amagar-se la càmera de retratar darrere l'esquena i tot seguit la va passar al Mike. Aquell perillós invent valia més mantenir-lo en secret. Com menys persones en coneguessin l'existència, millor.

—Llúcia! —va dissimular el Mike—. Quina sorpresa més agradable!

—Dic el mateix, Compas. Un cop més, heu prestat un gran servei a la comunitat.

—No ha sigut res. Era el nostre deure —va respondre el Trolli, orgullós—. Però què ha passat? Qui ha dut tots aquests dinosaures a la presó?

—Encara no ho sabem —va respondre la Llúcia—. Els meus companys de la comissaria estan investigant el cas, però per ara no hi ha cap pista. És com si els rèptils haguessin entrat a la presó per art de màgia.

—I els presos fugats? —la va interrompre el Trolli, preocupat com sempre—. Se sap ja quins s'han escapat?

La Llúcia va assentir amb el cap, gairebé sense atrevir-se a alçar la veu. La informació que manejava no era precisament bona.

—Crec que són els pitjors malfactors de la presó: els germans Koliflower, el sergent Pebrot, el Donald Trompeta, el professor Rack i la reina Sabrina. Tots es trobaven a les cel·les d'aïllament per mal comportament.

—No m'estranya gens —va dir el Timba—. Són tots vells coneguts. Nosaltres els vam ficar aquí.

—Així doncs, correu un greu perill —els va advertir la policia en un to preocupat—. Ara que estan lliures segur que es voldran venjar de vosaltres.

—Però com s'han escapat? —va demanar el Trolli, que no podia parar de donar voltes a l'assumpte.

—No ho sabem —va confessar la Llúcia—. A les seves cel·les no hi hem trobat cap pista.

—No han fet túnels ni han tallat els barrots amb una llima? —va demanar el Timba.

—No. És com si haguessin desaparegut.

—Que estrany —va comentar el Mike—. No deu ser que algú els ha ajudat a fugir des de fora?

—A què et refereixes? —va preguntar la Llúcia.

—Ja saps, potser algun camarada els ha obert la porta mentre els guardians reposaven.

—Impossible —va dir el carceller Romero, que entrava a l'habitació—. Jo tinc l'única clau que obre les portes de les cel·les. Sempre la duc a sobre, penjada al pit.

—Doncs és encara més estrany —va afegir el Timba—. De totes maneres, podem anar a donar-hi un cop d'ull? Potser descobrim alguna cosa que els hagi passat per alt.

—Bona idea —va reconèixer el Romero—. Vosaltres els coneixeu bé, així que potser trobareu alguna pista.

Ràpidament, el carceller va dur els Compas a través de la presó, cap a les galeries d'aïllament.

—Ja podien haver decorat una mica tot això, des que ens en vam anar —va comentar el Timba, mentre observava el passadís ple de bombetes que penjaven directament del cable. Algunes parpellejaven i n'hi havia d'altres que estaven foses.

—Sí. No els costava gens posar una catifa per donar una mica d'ambient a aquest lloc —va declarar el Mike.

—És clar. Les catifes donen molt ambient. Ja ho va dir un amic meu que...

—Un moment, nois. Ja hem arribat —va anunciar el Romero, i es va aturar davant d'una porta metàl·lica.

El Trolli va donar un cop d'ull a l'interior. La cel·la, de dos metres de llarg per un d'ample, no tenia finestres, només una llitera estreta i una galleda al centre per a aquelles emergències que un necessita fer de tant en tant.

—Ostres! Ja no em recordava d'aquest petit detall —va reconèixer el Timba.

—Doncs jo sí —va dir el Mike—. Per molts anys que passin, crec que no el podré oblidar mai.

—Vinga, nois, posem-nos a buscar pistes.

Sense perdre temps, els tres Compas van començar a mirar tots els racons de l'habitació.

—Em sembla que aquí no hi ha res —va anunciar el Timba, rendint-se a l'evidència, després d'examinar durant uns segons la cel·la buida—. Ni rastre d'empremtes. Sembla que els presos s'hagin evaporat.

—Jo sé com ho han fet! —va dir un murmuri distant. Les paraules provenien de l'altra banda de la paret!

